

Capitolul I. Structura și conținutul juridic al infracțiunii

Secțiunea 1. Caracterul penal al faptei

1.¹. Înșelăciune prin emitere de cecuri fără acoperire. Condiții. Cec emis de o altă persoană decât administratorul real, fără împuternicirea trăgătorului. Consecințe

2. Obligarea inculpatului la plata despăgubirilor civile. Modalitatea de recuperare a prejudiciului

C. pen., art. 215 alin. (1), (2), (3) și (4)
Legea nr. 59/1934, art. 1

1. Pentru a fi incidentă agravanta prevăzută de art. 215 alin. (4) C. pen., este necesar ca cecul să fie emis cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 1 din Legea nr. 59/1934, de o persoană care să aibă calitatea cerută de lege, adică să fie legal împuternicită de o societate comercială să semneze un astfel de instrument de plată. În cazul în care cecul este emis de o persoană care nu are nicio calitate în societatea trăgătoare, substituindu-se identității administratorului real și obținând în mod fraudulos, prin folosirea unor înscrisuri false, atât încheierea contractului cu trasul, cât și cu partea civilă, fapta se circumscrie infracțiunii de înșelăciune în convenții, prevăzută de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen.

2. Facturile fiscale emise de partea vătămată nu pot fi anulate, prejudiciul urmând a fi recuperat de la inculpat, și nu pe calea recuperării valorii TVA aferente facturilor fiscale, situație în care ar exista o îmbogățire fără justă cauză.

*C.A. București, s. a II-a pen., min. și fam.,
dec. pen. nr. 1415/R din 6 octombrie 2009, în Jurindex*

Prin sentința penală nr. 706 din 29 octombrie 2008, Judecătoria sectorului 6 București, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., a achitat pe inculpatul T.E. pentru infracțiunea de

fals privind identitatea, prevăzută de art. 293 C. pen. A condamnat pe inculpatul Ț.E. pentru săvârșirea infracțiunilor de: înșelăciune, în baza art. 215 alin. (1), (2), (3) C. pen., cu aplicarea art. 37 lit. b) C. pen., tentativă la înșelăciune, în baza art. 20 raportat la art. 215 alin. (1), (2), (3) C. pen., cu aplicarea art. 37 lit. b) C. pen., fals material în înscrisuri oficiale, în baza art. 288 alin. (1), cu aplicarea art. 37 lit. b), art. 41 alin. (2) C. pen., uz de fals, în baza art. 291 teza I, cu aplicarea art. 37 lit. b) C. pen. În baza art. 14, art. 346 alin. (1) C. proc. pen., art. 998 și urm. C. civ., a obligat inculpatul la plata sumei de 25.989 lei, actualizată cu rata inflației la data plății către partea civilă SC B.N.J. SRL, cu titlul de despăgubiri civile. În baza art. 348 C. proc. pen., a desființat înscrisurile falsificate: act constitutiv al SC D. COM 2001 SRL, încheierea judecătorului delegat de Tribunalul București la O.R.C. nr. 11082/SC/2000, certificatul de înmatriculare. A respins ca neîntemeiată cererea de anulare a facturilor fiscale din 23 mai 2002, formulată de partea civilă.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că, la data de 23 mai 2002, inculpatul Ț.E. a contactat-o pe partea vătămată SC B.N.J. SRL printr-o prietenă a sa, care s-a prezentat sub numele de H.J. și a achiziționat marfa (role din fibră de sticlă) pentru SC D&D.D. 2001 SRL, în valoare de 259.892.929 ROL. Pentru achitarea mărfii, inculpatul, pretinzând că este administratorul SC D&D.D. 2001 SRL, a semnat cu numele E.E. și a ștampilat o filă cec care, fiind introdusă în bancă spre decontare, a fost refuzată la plată pe motiv de lipsă totală de disponibil.

La data de 5 iunie 2002, persoana care s-a recomandat H.J. a trimis, în numele aceleiași societăți, un colaborator, ce a solicitat încărcarea unui autocamion cu o nouă cantitate de marfă de același gen (role din fibre de sticlă), comandă care însă nu a fost onorată de partea vătămată. Cu toate acestea, colaboratorul J.H. a lăsat în alb o filă cec semnată de inculpat cu numele E.E. și ștampilată cu ștampila SC D&D.D. 2001 SRL. În ambele cazuri, plata prețului urma să fie făcută prin intermediul cecurilor și nu s-a comunicat reprezentantului părții vătămate că nu exista acoperire în bancă.

În anul 2001, inculpatul a modificat certificatul de înmatriculare, actul constitutiv și încheierea judecătorească privind înființarea SC E. COM 2001 SRL, trecând în locul numelui U.H.B.B. numele lui E.E. ca unic administrator, pe care le-a folosit în vederea obținerii de la bancă a unui carnet cec pe care să îl poată utiliza ca instrument de plată la diverse societăți comerciale de la care urma să achiziționeze

marfă. În aceeași perioadă, inculpatul s-a prezentat sub identitatea lui E.E. în fața funcționarilor de la S. Bank, în vederea producerii de consecințe juridice, pentru obținerea unui carnet cu file cec.

Pentru a fi incidentă agravanta prevăzută de art. 215 alin. (4) C. pen., este necesar ca cecul să fie emis cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 1 din Legea nr. 59/1934, de o persoană care să aibă calitatea cerută de lege, adică să fie legal împuternicită de o societate comercială să semneze un astfel de instrument de plată. Or, în cauză, inculpatul nu avea nicio calitate în societatea în numele căreia a fost emisă fila cec, SC E. COM 2001 SRL, fiind stabilit că el s-a substituit identității administratorului real, U.H.B.B., și a obținut în mod fraudulos, prin folosirea unor înscrisuri false, atât încheierea contractului cu trasul, cât și cu partea civilă. Deși faptele de înșelăciune au fost săvârșite prin același mod de operare, având în vedere că au fost comise la intervale suficient de mari pentru a lua o nouă rezoluție infracțională, cu atât mai mult cu cât implicau și participarea unei alte persoane (persoana care a folosit identitatea martorei H.), în cauză faptele au fost săvârșite în concurs, și nu în formă continuată.

Referitor la cererea părții civile de anulare a facturilor fiscale, instanța de fond a apreciat că între cele două părți s-a încheiat o convenție prin care partea civilă a fost prejudiciată, partea civilă urmând a-și recupera prejudiciul de la inculpat, așa cum a solicitat prin declarația de constituire de parte civilă, și nu pe calea recuperării valorii TVA aferente acestor facturi fiscale, situație în care ar exista o îmbogățire fără justă cauză.

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel inculpatul T.E., solicitând redozarea pedepsei aplicate, și partea civilă SC B.N.J. SRL, solicitând desființarea sentinței penale apelate numai în privința cererii de desființare a facturilor fiscale.

Tribunalul a constatat că apelurile declarate sunt nefondate. Prima instanță a reținut corect situația de fapt, dând o încadrare juridică corespunzătoare, din materialul probator administrat pe parcursul procesului penal rezultând fără echivoc vinovăția inculpatului cu privire la săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată. Cu privire la infracțiunea prevăzută de art. 293 C. pen., în mod just a fost achitat inculpatul, prezentarea acestuia sub o identitate falsă fiind făcută în fața unui funcționar al unei bănci, persoană juridică de drept privat.

Referitor la critica adusă de către partea civilă privind greșita respingere a cererii de anulare a facturilor fiscale, tribunalul a reținut că

aceasta nu este întemeiată, partea civilă urmând a-și recupera prejudiciul de la inculpat, așa cum a solicitat prin declarația de constituire de parte civilă, și nu pe calea recuperării valorii T.V.A. aferente acestor facturi fiscale, situație în care ar exista o îmbogățire fără justă cauză.

Prin decizia penală nr. 89/A din 6 februarie 2009, pronunțată de Tribunalul București, Secția I penală, s-au respins ca nefondate apelurile declarate de apelantul-inculpat Ț.E. și apelanta-parte civilă SC B.N.J. SRL. Împotriva acestor hotărâri a declarat recurs inculpatul Ț.E., solicitând reindividualizarea pedepsei aplicate, în sensul reducerii acesteia.

Examinând hotărârile atacate în raport de motivele invocate, care se circumscriu cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 14 C. proc. pen., precum și din oficiu, în limita cazurilor de casare prevăzute în art. 385⁹ alin. (3) C. proc. pen., curtea a constatat că recursul declarat de inculpat este nefondat. Astfel, instanța de fond a avut în vedere în procesul de individualizare a pedepselor ce s-au stabilit criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 C. pen., făcând o justă aplicare a acestora.

Recursul formulat de inculpat a fost respins ca nefondat.

Notă. În același sens, *C.S.J., s. pen., dec. nr. 1488/2002*, în Înșelăciunea în convenții (1), **speța nr. 26**. De asemenea, a se vedea *infra*, **speța nr. 27**.

2. Contract de producție și livrare. Mijloace frauduloase. Firmă fictivă. Ordin de plată retras din bancă după primirea mărfii. Caracterul penal al faptei

C. pen., art. 215 alin. (1), (2) și (3)

Fapta inculpatului de a-i determina pe reprezentanții părții civile să încheie un contract de producție și livrare și să livreze bunuri către societatea comercială al cărei reprezentant a pretins că este, prezentând în acest sens dovada plății anticipate, respectiv un ordin de plată pe care, după primirea mărfii, l-a retras din bancă, constituie infracțiunea de înșelăciune în formă calificată, prevăzută de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen.

Nu poate fi vorba despre un simplu litigiu comercial, ce exclude sfera dreptului penal, dacă la momentul încheierii contractului și pe parcursul derulării lui inculpatul s-a folosit de calități min-

cinoase și de manopere dolosive de natură a-i induce în eroare pe reprezentanții părții civile, care în împrejurări normale nu ar fi încheiat și executat convenția în condițiile în care au făcut-o.

*C.A. București, s. a II-a pen., min. și fam.,
dec. pen. nr. 1002/R din 1 iulie 2009, în Jurindex*

Prin sentința penală nr. 611 din 13 septembrie 2007, Judecătoria sectorului 6 București a dispus, în baza art. 215 alin. (1), (2), (3) C. pen., condamnarea inculpatului E.B.G., cetățean britanic. În baza art. 346 alin. (1) C. proc. pen. raportat la art. 998-999 C. civ., a fost admisă în parte acțiunea civilă exercitată de partea civilă SC C.O.U.H. SRL și s-a dispus obligarea inculpatului către aceasta la plata sumei de 28.375 lire sterline în echivalentul în lei la cursul BNR din ziua efectuării plății, plus dobânda legală aferentă, calculată de la data producerii prejudiciului (10 decembrie 1999) până la data efectuării plății, de asemenea, în echivalent în lei la cursul BNR din ziua efectuării plății.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut în fapt că, la data de 6 decembrie 1999, partea civilă SC C.O.U.H. SRL din București, prin reprezentanții săi legali, a încheiat cu SC B. International din Anglia, reprezentată de inculpat, un contract având ca obiect producția și exportul de confecții. Conform clauzelor contractuale, „plata poate fi făcută cu 3 zile înainte de livrare, dacă nu există alte materiale ca garanție în fabrica vânzătorului”. La data de 10 decembrie 1999, reprezentantul SC C.O.U.H. SRL, numitul P.D., aflat în Anglia, a primit de la inculpat ordinul de plată a sumei de 28.375 lire sterline, în baza căruia G.E. Bank E.T.E. trebuia să transfere în România, în contul societății române, suma respectivă. Ordinul de plată a fost transmis și prin fax, astfel încât în aceeași zi s-a procedat la efectuarea formalităților vamale și la expedierea mărfii în Anglia, la sediul firmei reprezentate de inculpat. Ulterior, ordinul de plată a fost retras de către inculpat din banca la care îl depusese, astfel că plata contravalorii mărfii livrate de partea civilă nu s-a mai efectuat.

Împotriva acestei sentințe inculpatul a declarat apel. Tribunalul București, Secția a II-a penală, rejudecând apelul, a pronunțat decizia penală nr. 256 din 17 aprilie 2009, prin care l-a respins ca nefondat, menținând astfel în integralitate sentința judecătoreiei. Tribunalul a considerat că necitarea lichidatorului judiciar al societății parte civilă reprezintă o cauză de nulitate relativă care nu poate fi invocată de către inculpat. Pe fondul cauzei, s-a reținut că soluția instanței de fond este corectă, deoarece fapta inculpatului, de a determina reprezentanții

părții civile să încheie contractul de producție și livrare confecții și să livreze, către societatea comercială britanică, al cărei reprezentant a pretins că este, bunuri în valoare de 28.375 lire sterline, prezentând în acest sens dovada efectuării anticipate a plății, respectiv un ordin de plată pe care, ulterior primirii mărfii, l-a retras din bancă, întrunește într-adevăr elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune în formă calificată, prevăzută de art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen.

Împotriva acestei decizii inculpatul a declarat recurs, invocând în drept incidența dispozițiilor art. 385⁹ pct. 18 C. proc. pen. A solicitat să se dispună achitarea sa, în temeiul prevederilor art. 10 lit. a) C. proc. pen. A arătat în motivele de recurs că a retras ordinul de plată, întrucât și-a dat seama după emiterea lui că marfa nu aparține părții civile, ci SC E.T.M. Partea civilă era doar un prestator de servicii și nu a suferit niciun prejudiciu, iar litigiul are o natură pur comercială, fără elemente de ordin penal. În concluzie, fapta de înșelăciune nu există, fiind reținută în mod greșit de către ambele instanțe.

Aceste apărări, formulate în apel și în recurs, sunt însă în totală contradicție cu întregul material probator administrat pe parcursul procesului și chiar cu declarațiile inițiale ale inculpatului. Astfel, sub un prim aspect, societatea comercială „B. International”, al cărei reprezentant a susținut că este inculpatul, nu era înregistrată în Anglia, pentru că în recurs el să arate că este vorba de o societate „cu statut special”. Pe de altă parte, în declarația de apel inculpatul a arătat că a ridicat marfa și a aflat că nu partea civilă era proprietarul acesteia, în timp ce toate probatoriile, inclusiv înscrisuri oficiale necontestate, atestă că la momentul recepției el retrăsese deja ordinul de plată. Inițial inculpatul a recunoscut că are de plătit marfa, a tot amânat și nu a achitat-o. Ulterior și-a schimbat declarațiile și a susținut că marfa nu era proprietatea părții civile. Or, este de principiu că pentru existența infracțiunii de înșelăciune nu prezintă relevanță cine este proprietarul bunului. Importantă este inducerea în eroare a celeilalte părți și crearea unei pagube în patrimoniul acesteia ca urmare a unor manopere dolosive, frauduloase, care constau tocmai în asumarea unei calități inexistente, de patron al unei firme fictive, și emiterea unui ordin de plată transmis și apoi retras. Caracterul nereal al susținerilor inculpatului privind „dubiile” sale legate de proprietatea asupra mărfii este demonstrat și de împrejurarea că astfel de „suspiciuni” nu l-au împiedicat totuși să vândă marfa unui alt cumpărător. Așadar, este pe deplin corectă concluzia instanțelor privind incidența în cauză a dispozițiilor art. 215 alin. (1), (2) și (3) C. pen.

În privința laturii obiective, elementul material îl constituie prezentarea ca adevărată a unei situații nereale, respectiv folosirea de calități mincinoase, atât la momentul încheierii contractului (inculpatul pretinzând că este directorul firmei engleze „B. International”), cât și pe parcursul executării lui, la momentul livrării mărfurilor de către partea civilă (care s-a efectuat numai după dovedirea plății anticipate). Urmarea socialmente periculoasă constă în paguba produsă în patrimoniul părții civile, iar între fapt și rezultat există o legătură de cauzalitate directă și nemijlocită. Cât privește latura subiectivă, din probele administrate rezultă în mod cert că inculpatul a acționat cu forma de vinovăție a intenției directe, atât la momentul încheierii contractului, cât și cu ocazia executării acestuia, scopul fiind atins sub forma unui folos material injust. Calificarea intenției ca fiind directă rezultă de altfel din materialitatea faptelor, modalitatea concretă în care a acționat inculpatul fiind subsumată inducerii în eroare a părții civile, în scopul păgubirii ei.

Nu se poate susține că în cauză ar fi vorba despre un simplu litigiu comercial, ce excede sfera dreptului penal, deoarece, așa cum s-a arătat, la momentul încheierii contractului și pe parcursul derulării lui, inculpatul s-a folosit de calități mincinoase și de manopere dolosive pentru a-i induce în eroare pe reprezentanții părții civile, care în împrejurări normale nu ar fi încheiat și executat convenția în condițiile în care au făcut-o.

Recursul a fost respins ca nefondat.

3. Contract de vânzare-cumpărare. Plată parțială. Revânzare sub preț de achiziție. Litigiu comercial

C. pen., art. 215 alin. (1), (3) și (5)

În absența unor manopere dolosive, frauduloase, a prezentării unei fapte adevărate ca fiind mincinoasă sau a unei fapte mincinoase ca fiind adevărată, astfel încât să inducă în eroare partea civilă la momentul încheierii contractului ori ulterior, nu suntem în prezența infracțiunii de înșelăciune în convenții, lipsind caracterul penal al faptei, chiar dacă inculpatul nu și-a onorat obligația de plată a bunului achiziționat, vânzându-l chiar sub prețul de achiziție, ci a unei alte forme de răspundere – civilă/comercială – pentru neexecutarea clauzelor contractuale.

Înșelăciunea, privită sub aspect penal, ca o infracțiune, presupune că făptuitorul își dă seama că desfășoară o activitate de

inducere în eroare și că prin aceasta pricinuieste o pagubă, consecință a cărei producere o urmărește de altfel, scopul fiind obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos material injust.

*C.A. București, s. I pen., dec. pen. nr. 13/A
din 12 ianuarie 2010, în Jurindex⁽¹⁾*

Prin sentința penală nr. 23 din data de 3 martie 2009, Tribunalul Teleorman, în baza art. 522¹ C. proc. pen., a admis cererea inculpatului J.E.B., a anulat sentința penală nr. 5 din 11 ianuarie 2005, pronunțată de Tribunalul Teleorman, și, în baza art. 215 alin. (3) și (5) C. pen., cu aplicarea art. 74 și art. 76 C. pen., a fost condamnat inculpatul J.E.B. la 3 ani și 4 luni închisoare. În baza art. 86¹ C. pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate, sub supraveghere. A fost obligat inculpatul să plătească suma de 2.690.573.399 lei acționarilor SC B. SRL, conform părților sociale pe care le dețin.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul J.E.B., solicitând desființarea sentinței și pe fond, rejudicând, achitarea pentru infracțiunea de înșelăciune pentru care a fost condamnat de prima instanță, în temeiul art. 10 lit. d) C. proc. pen., și respingerea acțiunii civile. În dezvoltarea motivelor de apel, inculpatul a arătat, în esență, că nu sunt înfrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune nici sub aspectul laturii obiective, nici sub aspectul laturii subiective, având în vedere că nu a exercitat nicio acțiune de inducere în eroare, la momentul încheierii și, ulterior, al executării contractului încheiat cu SC B. SRL, față de reprezentanții acestei societăți la încheierea căruia nici nu a participat, G.F. fiind cel care reprezenta SC S. SA, în cadrul căreia inculpatul deținea funcția de administrator, contractul fiind de altfel valabil încheiat, ambele părți asumându-și obligații pe care, până la un punct, și le-au respectat, inculpatul arătând că neachitarea ultimelor tranșe de bani nu a mai putut fi onorată de către societatea al cărei administrator era din lipsa de lichidități, aspect care nu poate angaja răspunderea penală, fiind de fapt vorba despre neexecutarea unor obligații comerciale; de asemenea, a arătat că, față de buna-credință cu care a încheiat contractul, intenția sa fiind aceea de a achita toate obligațiile asumate, așa cum a procedat după primele livrări de motorină, nu se poate reține că a acționat cu reaua-credință specifică infracțiunii de înșelăciune. Sub aspectul laturii civile, inculpatul a criticat hotărârea arătând că, atât timp cât nu i se poate reține

⁽¹⁾ Definitivă prin nerecurare.

vinovăția penală, nu poate fi obligat nici la repararea despăgubirilor civile.

Analizând actele dosarului și sentința penală apelată prin prisma motivelor invocate și din oficiu, sub toate aspectele de drept și de fapt, curtea a reținut următoarele: între SC S. S.A. (administrată de inculpat) și SC B. SRL (partea civilă) s-a încheiat, la data de 23 martie 1999, contractul nr. 100, având ca obiect vânzarea-cumpărarea unei cantități de 1000 tone de motorină, prețul total fiind de 5.000.000.000 lei vechi, societatea administrată de inculpat având calitatea de cumpărător, contractul stipulând că plata se va efectua în numerar, urmând a fi achitat un avans de 400.000.000 lei, astfel: la data de 29 martie 1999 suma de 100 de milioane, la data de 10 aprilie 1999 suma de 300 de milioane, la rubrica „Clauze speciale” din finalul contractului fiind prevăzută clauza conform căreia diferența de valoare la contract se va achita în produse agricole până la data de 1 august 1999, livrarea motorinei urmând a se face la cerere, de comun acord. A fost achitată suma de 400.000.000 lei, așa cum s-a prevăzut în contract, iar în ceea ce privește clauza specială, deși a fost stipulată, ambele societăți au fost de acord ca și ulterior plata motorinei să se efectueze în numerar, aspect care rezultă implicit din acceptarea de către societatea parte civilă a următoarelor plăți, în quantum de 502.230.016 lei, plăți care s-au efectuat astfel: 20.000.000 de lei conform chitanței din data de 15 aprilie 1999; 20.000.000 de lei conform chitanței din data de 16 aprilie 1999; 30.000.000 de lei conform chitanței din data de 17 aprilie 1999; 82.732.000 de lei conform ordinului de plată nr. 265 din data de 19 aprilie 1999; 208.500.000 de lei conform procesului-verbal de compensare nr. 29 din data de 30 aprilie 1999; 9.160.000 de lei conform chitanței din data de 10 mai 1999; 30.000.000 de lei conform chitanței din data de 11 mai 1999; 30.000.000 de lei conform chitanței din data de 12 mai 1999; 30.000.000 de lei conform chitanței din data de 12 mai 1999.

Din cuprinsul contractului rezultă că nu au fost stabilite alte clauze speciale în sarcina niciuneia dintre părți, respectiv nu s-a stipulat ca societatea administrată de inculpat să folosească motorina într-un anumit scop, să o revândă sau orice altceva, contractul nefăcând nicio mențiune în acest sens, după cum curtea a constatat că nici ulterior nu s-a încheiat vreun act adițional la contract care să prevadă obligații suplimentare pentru această societate, în sensul utilizării într-un scop specific a motorinei cumpărate. Relațiile comerciale s-au desfășurat amiabil, în primele luni de la data încheierii contractului fiecare parte

executându-și obligațiile asumate prin contract, curtea reținând că societatea parte civilă a fost de acord cu plata atât în numerar, cât și prin compensare, însă după ultima plată, cea din data de 12 mai 1999, societatea administrată de inculpat nu și-a mai putut onora obligațiile contractuale, respectiv nu a mai putut achita nici plata prețului motorinei și nici nu a putut efectua plata în produse agricole, motiv pentru care nici societatea parte civilă nu a mai livrat întreaga cantitate de motorină pentru care se obligase prin contract.

Potrivit atât actului de sesizare a instanței, cât și hotărârii apelate, infracțiunea de înșelăciune în convenții săvârșită de inculpat ar fi constat în inducerea în eroare a societății parte civilă, respectiv a reprezentanților acesteia, atât la momentul încheierii contractului, cât și în cursul executării contractului de vânzare-cumpărare, inducere în eroare care s-a realizat prin manopere frauduloase concretizate, în opinia instanței de fond, prin revânzarea motorinei la un preț inferior celui de cumpărare, comercializarea, contrar obligațiilor din contract, a motorinei la stații de la care nu se puteau obține produse agricole cu care să se facă plata furnizorului, folosirea banilor obținuți din vânzarea motorinei la plata unor datorii care nu aveau legătură cu societatea furnizoare, înstrăinarea acțiunilor S. SA fără știrea creditorului B. SRL către o persoană ce nu a putut fi găsită. Din probele administrate atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății la prima instanță și în apel, curtea a constatat că inculpatul nu a exercitat niciun fel de manopere frauduloase la momentul încheierii sau executării contractului, însă acesta nu și-a respectat obligațiile asumate prin contract, fapt care în mod evident nu poate atrage o vinovăție penală, ci doar o răspundere comercială a acestuia, respectiv a societății al cărei administrator a fost, în măsura în care se va constata că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și, în opinia curții, sunt îndeplinite aceste condiții. În ceea ce privește susținerea instanței de fond, în sensul că prin revânzarea motorinei la un preț inferior celui de achiziție și în favoarea unor stații de la care nu se puteau obține produse agricole cu care să se facă plata motorinei, respectiv folosirea sumelor astfel obținute în alte scopuri decât achitarea prețului motorinei, aceasta nu este conformă realității, pe de o parte, iar, pe de altă parte, chiar dacă ar fi, nu face dovada inducerii în eroare a părții cocontractante, astfel încât nu poate determina angajarea răspunderii penale a inculpatului.

Articolul 215 alin. (1) și (3) C. pen. sancționează inducerea în eroare a unei persoane, care se realizează prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate,

în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a produs o pagubă, respectiv inducerea sau menținerea în eroare cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită astfel încât fără această eroare cel înșelat nu ar fi încheiat contractul în condițiile stipulate, în același scop arătat. Or, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, atât inculpatul, care a reprezentat societatea în calitate de administrator și director general, cât și martorul G.F., director economic, nu au exercitat niciun fel de activitate de inducere în eroare a societății parte civilă, reprezentată la momentul respectiv de martorii H.B. și E.D., inculpatul administra societatea SC S. SA, G.F. era director economic, societatea ai căror reprezentanți erau cei doi exista, fiind înregistrată la Registrul Comerțului, cu toate elementele de identificare reale, obiectul de activitate al societății includea, la acel moment, ca și ulterior, printre alte activități, și vânzarea cu amănuntul a carburanților pentru autovehicule, intermediari în comerțul cu materii prime agricole, cu combustibili, comerț cu ridicata al cerealelor, semințelor și furajelor, aspecte care rezultă din actele constitutive ale societății, cât și din actele emise de Oficiul Registrului Comerțului, pe baza cărora societatea s-a înregistrat de altfel la Registrul Comerțului, obiectul de activitate fiind în concordanță cu natura contractului încheiat. Așadar, societatea a încheiat un contract perfect valabil, ale cărui clauze au fost negociate de comun acord de reprezentanții ambelor părți, contractul nestipulând nicio clauză specifică pe care SC S. SA să nu o poată îndeplini în raport de obiectul său de activitate sau de capitalul social deținut la acel moment. Curtea a reținut că nu s-a efectuat la acea dată nicio mențiune cu privire la destinația motorinei și nu s-a efectuat, de asemenea, nicio mențiune cu privire la eventuala revânzare a motorinei la un alt preț. Dincolo de cuprinsul explicit al contractului, care atestă fără echivoc că nu s-au stipulat alte clauze, ca acelea invocate de către instanța de fond ca nefiind respectate de către inculpat, curtea a constatat că niciunul dintre reprezentanții societății parte civilă SC B. SRL nu a declarat pe parcursul procesului penal că s-ar fi discutat astfel de clauze, atât martorul H.B., în calitate de director comercial, cât și martorul E.D., director general, arătând că nu s-a discutat la momentul încheierii contractului că motorina urma să aibă o anume destinație, că aceasta trebuia folosită în procesul de obținere de produse agricole de către SC S. SA, că nu putea fi comercializată de către această societate, la rândul său, la orice preț ar fi dorit, că modalitatea de plată a fost stabilită exclusiv în produse agricole. Așadar, toate împrejurările